

Evilasio Moya (Tresjuncos, Conca, 1944) es va formar literàriament amb els agustins de l'Escorial. Ingressà al Cos Nacional de Policia l'any 1965 i ha estat a la comissaria de Puigcerdà durant més d'una dècada. Evilasio Moya ha estat finalista del V Premio de Poesia Castilla – La Mancha (1989) i del Juan de Baños de Valladolid (1993), on va obtenir també, dos anys després, el Premi Jorge Guillén amb *Miedo y banderas de papel*. Entre altres llibres, ha publicat *Andaraje*, *Canto al desde*, *Anarquía lírica de las manos de los hombres*, *Soliloquios con un abedul*, *Parcelas de organdí*, *Vehemencias y tropeles*, *Piropos a una novia*, *Vaivenes* i *Guiños de luceros*. D'expressió castellana, en català ha publicat *Castellar de n'Hug*, *pau i llum*, traduït per Rosa Moya, filla seva. Ha estat també Rosa Moya qui ha traduït *Tornaveus del turó*.

Tornaveus del turó

«On vas, guerriller?»
«On vas amb els teus somnis?»,
repetia sense parar el turó

Scott descansava a la vora, al peu d'un turó, un soldat. Reposava entre les banderes de les «paus», de les «justícies». El seu cos jeia enmig de la mort i el fang, i al seu costat, com a germà bessó, un fusell. Jeia amb el front arrufat. La camisa, amarada de fang, per la sang, per la gana.

Ginger, el casc del soldat, recollia sense vida el reiteratiu missatge del turó. Al front arrufat, apareixien com albades de la infància. Als llavis, un rictus de pena, i a la cantimplora, il·lusions perdudes. La camisa traspuava suor resseca «d'injustícies polítiques», i a l'esquena tatuada, mullada a la llum, apareixia també una bandera.

Scott, al turó del soldat mort, amb les mans crispades d'impotència i de ràbia, canta a l'aurora un misèrere. S'escampa el sol. Un noi bosnià plora. Un ancià croat resa. Una anciana sèrbia mastega paraules i una mare, també bosniana, mormola cançons, cobles i records del fill, que se'n va anar a la batalla i va morir al turó.

Per a Antonio Castro Juventany, amic i company del C. N. de Policia, recordant-li una entranyable cantarella en el nostre Camí de Sant Jaume:

*No caminis davant meu, que puc no seguir-te.
No caminis darrere meu, que puc no guiar-te.
Camina al meu costat i sigues el meu amic.*

Eva Naranjo Estañol Vaig néixer a Girona el 14 d'abril de 1959. L'any 1981 vaig entrar a la Policia Municipal de Girona, essent de la primera promoció en què van admetre dones. Posteriorment, vaig ser la primera persona del cos, que se sàpiga, en tenir titulació universitària. Des de fa sis anys estic adscrita a l'Oficina d'Atenció a la Víctima. Les paraules sempre m'han emocionat i enlluernat. Em són amigues. Amb elles he fet els millors viatges. No he publicat cap llibre. Escric des de que vaig aprendre a llegir. A vegades ho estripo tot. Vaig gosar fer poemes fa relativament poc. Els anys de les millors collites n'escric quatre o cinc. Però ... tan se val el que hagi fet fins ara. Si us be de gust, endinseu-vos en el que us mostro.

Llum de salina

Continues en mi dins la mirada
i et visc en la pell, en la saliva ...
Encara em fas delir amb densa calma
com una lluna ardent, a la deriva ...

Ets remolí d'olors, atles absent,
inesperat destí, punt de partida,
ets huracà latent, mirall pendent,
ets alfabet silent, llum de salina

Bàlsam de tramuntana

Torno a estar plena de tu i sorra...
Sento la teva mà, lliscant ardent
esquena avall, resseguint les fronteres,
vorejant, lentament, els límits d'ombra...

En aquest món aturat sota el sol
perdo la noció del temps, l'alè...
m'encens els dits, el desig i la pell,
batego en cadències d'onades

Navego en la deriva dels teus ulls
dins una llum que no em crema les ales,
ets empremta de sal, rastre de set,
llavor de mar, bàlsam de tramuntana